FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT WALTER VAN GERVEN
fremsat den 8. november 1989 *

Høje Domstol.

1. Cour d'appel de Colmar har forelagt Domstolen et spørgsmål om gyldigheden af Rådets forordning (EØF) nr. 864/87 af 23. marts 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn [1].

I de forslag til afgørelse, som jeg har fremsat i dag vedrørende en række direkte søgsmål [2], har jeg allerede taget stilling til gyldigheden af forordning nr. 864/87. For så vidt angår min argumentation i nærværende sag kan jeg derfor i det væsentlige ved siden af retsmøderapporten henvise til mine forslag til afgørelse i de nævnte sager. I processuel henseende foreligger der imidlertid i sagen her to særlige forhold. Jeg behandler dem, før jeg tager stilling til sagens realitet.

Særlige forhold ved det præjudicielle spørgsmål

2. Det ses for det første, at spørgsmålet fra cour d'appel de Colmar er stillet meget generelt. Det lyder som bekendt:

»Er Rådets forordning (EØF) nr. 864/87... gyldig, når henses til fællesskabsretten, herunder Rådets grundforordning nr. 2176/84, samt til almindelige fællesskabsretlige grundsætninger [3]?«

Når Domstolen får forelagt et så generelt spørgsmål, undersøger den, om forelæggelseskendelsens grunde ikke indeholder nærmere angivelser. I det omfang disse grunde gør det muligt at fastslå, hvilke søgsmålsgrunde sagsøgeren i hovedsagen gør gældende for den nationale ret, vil Domstolen besvare det præjudicielle spørgsmål på grundlag af en undersøgelse af disse søgsmålsgrunde [4]. I nærværende sag nøjes forelæggelsesdommen imidlertid med at angive appellantens søgsmålsgrunde i yderst generelle vendinger: »tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet; tilsidesættelse af forordning

* Originalsprog: nederlandsk.

1 — Rådets forordning (EØF) nr. 864/87 af 23. marts 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn, og om endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told (EFT L 83, s. 1).

2 — Forslag til afgørelse i de forenede sager C-304/86 og C-185/87, Enital mod Kommissionen og Rådet (Sml. 1990, s. I-2939), i de forenede sager C-305/86 og C-160/87, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet (Sml. 1990, s. I-2945), i de forenede sager C-320/86 og C-188/87, Stanko France mod Kommissionen og Rådet (Sml. 1990, s. I-3013), og i sag C-157/87, Electroimpex m. fl. mod Rådet (Sml. 1990, s. I-3021).

3 — Grundforordningen, som der henvises til, er Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1). Denne forordning er senere blevet afløst af Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 (EFT L 209, s. 1).

4 — Jfr. blandt andet dom af 12. maj 1989, Continentale Produkten-Gesellschaft Erhardt-Renken (246/87, Sml. s. 1151).

(EØF) nr. 2176/84 og væsentlige formelle mangler, blandt andet manglende begrundelse; tilsidesættelse af forordning nr. 2176/84 og af almindelige retsgrundsætninger, blandt andet af retten til kontradiktion, og af andre almindelige retsprincipper, herunder lighedsprincippet, princippet om saglighed, om lovlig forvaltning og god forvaltningsskik, hvortil kommer magtfordrejning, ligesom principperne om ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling er tilsidesat«. Jeg bemærker, at det ikke fremgår af de således opregnede søgsmålsgrunde, hvilke bestemmelser i forordning nr. 2176/84, der skal være tilsidesat.

3. Det andet særlige forhold vedrører den stilling, som appellanten i hovedsagen, selskabet Sermes, har. Selskabet indfører i Frankrig elektriske motorer fra Den Tyske Demokratiske Republik. I 1986 havde selskabet anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3019/86 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse elektriske motorer med oprindelse i statshandelslande[5]. Ved kendelse af 8. juli 1987 afviste Domstolen sagen[6]. Eftersom Sermes ikke var forbundet med en eksportør af elektriske motorer, fandt Domstolen, at den anfægtede forordning i forhold til sagsøgeren var en generel retsakt og ikke en beslutning, der berører selskabet umiddelbart og individuelt, jfr. betingelsen herom i Traktatens artikel 173, stk. 2.

Efter at den endelige antidumpingtold var trådt i kraft, fortsatte Sermes med importen til Frankrig af elektriske motorer med oprindelse i Den Tyske Demokratiske Republik. De franske toldmyndigheder pålagde selskabet en antidumpingtold på over 400 000 FF for indførslerne i april 1987. Sermes mente, at beløbet var opkrævet med urette og anlagde sag mod toldmyndighederne. Sermes' repræsentant lagde i retsmødet ikke skjul på, at selskabet gjorde dette i den hensigt at få den nationale ret til at forelægge et præjudicielt spørgsmål, der ville give selskabet mulighed for at afgive et indlæg for Domstolen vedrørende den påståede ugyldighed af forordning nr. 864/87, idet selskabet havde fået afvist sit direkte annullationssøgsmål.

4. På baggrund af disse to særlige forhold i sagen må det først gøres klart, på hvilket grundlag forordning nr. 864/87 skal prøves med henblik på at kunne give den forelæggende ret et svar. Jeg anser det for klart, at man ved svaret her må tage hensyn til resultatet af gennemgangen af de forskellige søgsmålsgrunde, som sagsøgerne har fremført i de førnævnte direkte søgsmål, hvorunder den nævnte forordning nr. 864/87 påstås annulleret. Skal der tages hensyn til andre søgsmålsgrunde? Er det navnlig nødvendigt at behandle de søgsmålsgrunde, som sagsøgeren i hovedsagen har anført i sit indlæg for Domstolen, og som afviger fra søgsmålsgrundene i de direkte søgsmål? Det kunne heroverfor indvendes, at parterne ikke har noget retligt krav på at få Domstolens stillingtagen til andre ugyldighedsgrunde end dem, der nævnes i forelæggelsesdommen[7]. I nærværende sag nævner fo-

5 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 3019/86 af 30. september 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Rumænien, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn (EFT L 280, s. 68).

6 — Kendelse af 8. juli 1987, Sermes (279/86, Sml. s. 3109).

7 — Jfr. dom af 28. oktober 1982, Dorca Marina (50-58/82, Sml. s. 3949, 3959). I denne sag afslog Domstolen at prøve en EF-retsakts gyldighed i lyset af dens overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger. Det var imidlertid klart, at den fremførte søgsmålsgrund ikke var omhandlet i det præjudicielle spørgsmål, der var forelagt Domstolen, hvilket ikke kan hævdes i den foreliggende sag.

relæggelsesdommen ingen ugyldighedsgrunde, og i dommens præmisser er appellantens søgsmålsgrunde blot angivet ganske generelt. I en sådan situation finder jeg, at princippet om samarbejde mellem retsinstanserne, som er det særlige ved den præjudicielle procedure, begrunder, at de søgsmålsgrunde, som appellanten i hovedsagen har fremført i sit indlæg, inddrages i undersøgelsen. Værdien af svaret på spørgsmålet om EF-retsaktens gyldighed bliver jo så meget større, hvis det af domspræmisserne fremgår, at disse søgsmålsgrunde er prøvet behørigt.

Dette ændrer imidlertid ikke ved, at den præjudicielle procedure ikke kan gennemføres fuldt tilfredsstillende, såfremt hverken den nationale domstols spørgsmål eller forelæggelsesdommens præmisser angiver ugyldighedsgrundene klart. Under disse omstændigheder er de andre parter samt medlemsstaterne, Kommissionen og i givet fald Rådet ude af stand til meningsfuldt at anvende den ret, som de har i henhold til artikel 20 i vedtægten for Domstolen til at afgive indlæg i forbindelse med den præjudicielle procedure.

Realiteten

5. I det forslag til afgørelse, som jeg i dag har fremsat vedrørende de direkte søgsmål med påstand om annullation af Rådets forordning nr. 864/87, har jeg behandlet en lang række søgsmålsgrunde, som sagsøgerne har fremført. Ingen af disse søgsmålsgrunde har givet mig anledning til at foreslå Domstolen at annullere den pågældende forordning.

Sermes har selv i sit indlæg anført seks søgsmålsgrunde til støtte for, at forordning nr. 864/87 er ugyldig, og hvoraf nogle er delvist sammenfaldende med de søgsmålsgrunde, som jeg har undersøgt i forbindelse med de direkte søgsmål. Selskabet har tillige haft mulighed for at fremsætte bemærkninger til Kommissionens og Rådets svar på nogle spørgsmål, som Domstolen havde stillet dem, og jeg har taget stilling til disse bemærkninger i min undersøgelse i forbindelse med direkte søgsmål. I lighed med min fremgangsmåde i det foregående afsnit skal jeg ét for ét tage stilling til de søgsmålsgrunde, som appellanten i hovedsagen har fremført, idet jeg henviser til mit forslag til afgørelse i de direkte søgsmål, for så vidt angår de søgsmålsgrunde, der allerede er blevet behandlet i den forbindelse. Jeg skal dog ikke undersøge, hvad der er fremført til støtte for, at den midlertidige forordning nr. 3019/86 er ugyldig, eftersom det præjudicielle spørgsmål alene vedrører gyldigheden af den endelige forordning nr. 864/87.

Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 14 i forordning nr. 2176/84 og af retssikkerhedsprincippet

6. Ifølge artikel 14 i forordning nr. 2176/84 tages en afgørelse om godtagelse af et tilsagn om fornødent op til fornyet undersøgelse, enten på en medlemsstats anmodning eller på Kommissionens initiativ. En fornyet undersøgelse finder ligeledes sted, såfremt en af de berørte parter anmoder herom og fremlægger beviser for en ændring i omstændighederne, der er tilstrækkelige til at begrunde nødvendigheden af en sådan fornyet undersøgelse, dog under forudsætning af, at der er forløbet mindst et år, efter at undersøgelsen er indstillet.

7. Sermes gør gældende, at forordning nr. 864/87 skal annulleres, da der herved er indført en endelig antidumpingtold på grundlag af en fornyet undersøgelse af de tidligere afgivne tilsagn, uanset at denne

fornyede undersøgelse blev gennemført uden tilstrækkeligt bevis for, at omstændighederne havde ændret sig, og dermed i strid med artikel 14 i forordning nr. 2176/84 og med retssikkerhedsprincippet.

8. For at forstå dette argument må det huskes, at Rådet og Kommissionen allerede i 1982 i forbindelse med en tidligere antidumpingprocedure havde godtaget tilsagn, der var blevet afgivet af eksportører af elektriske motorer med oprindelse i statshandelslande [8]. Disse tilsagn indebar prisforhøjelser for importen til Fællesskabet. Institutionerne havde godtaget tilsagnene, da disse efter institutionernes opfattelse ville ophæve de skadelige virkninger af den konstaterede dumpingimport [9].

I oktober 1985 anmodede Gimelec Kommissionen om at tage afgørelserne om at godtage pristilsagnene op til fornyet undersøgelse. De beviser, som Gimelec fremlagde til støtte for sin anmodning, nævnes kort af Kommissionen i forordning nr. 3019/86 (tredje betragtning) og af Rådet i forordning nr. 864/87 (fjerde betragtning). Kommissionen — som Rådet her henviser til — fandt, at det hermed var bevist, at omstændighederne var ændret, og at der var tilstrækkeligt grundlag for at tage de under den tidligere procedure afgivne tilsagn op til fornyet undersøgelse.

8 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 724/82 af 30. marts 1982 (EFT L 85, s. 9), Rådets forordning (EØF) nr. 2075/82 af 28. juli 1982 (EFT L 220, s. 36) og Kommissionens afgørelse 84/189/EØF af 2. april 1984 (EFT L 95, s. 28).

9 — Se navnlig ellevte betragtning til Rådets forordning nr. 2075/82 af 28. juli 1982.

Det følger af det netop anførte, at Sermes' søgsmålsgrund må afvises. Jeg bemærker for det første, at Kommissionen i henhold til artikel 14 i forordning nr. 2176/84 på eget initiativ kunne have foretaget en fornyet undersøgelse af afgørelserne om at godtage de afgivne tilsagn, uden at den herved skal bevise, at omstændighederne har ændret sig. For det andet kan det efter min mening ikke på grundlag af de for Domstolen foreliggende oplysninger statueres, at fællesskabsinstitutionerne tog fejl ved bedømmelsen af de oplysninger, som Gimelec fremlagde som bevis for, at omstændighederne havde ændret sig. Endelig er beslutningen om at erstatte et pristilsagn med en antidumpingtold ikke i sig selv en krænkelse af retssikkerhedsprincippet. Domstolen har således, blandt andet i dom af 7. maj 1987 i Nippon Seiko-sagen [10], fastslået, at

»I de tilfælde, hvor der tilkommer institutionerne et vist skøn med hensyn til valget af de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre institutionernes politik, kan de erhvervsdrivende... ikke nære berettiget forventning om, at institutionerne opretholder den først trufne foranstaltning. Institutionerne kan derimod ændre foranstaltningen inden for rammerne af deres beføjelser«.

Efter min mening gælder dette så meget mere, såfremt det viser sig, at den oprindeligt valgte foranstaltning, dvs. godtagelsen af et pristilsagn, ikke medfører, at de skadelige virkninger af den konstaterede dumpingimport ophæves.

10 — Dom af 7. maj 1987, Nippon Seiko, præmis 34 (258/84, Sml. s. 1923).

Andet anbringende: tilsidesættelse af forordning nr. 2176/84 og af almindelige fællesskabsretlige grundsætninger

— *Fastsættelse af den normale værdi*

9. Artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 2176/84 indeholder bestemmelserne om fastsættelse af den normale værdi af en vare i tilfælde af indførsel fra lande uden markedsøkonomi. I dette tilfælde fastsættes den normale værdi på en hensigtsmæssig og ikke urimelig måde efter et af følgende kriterier:

a) Den pris, til hvilken samme vare fra et tredjeland med markedsøkonomi faktisk sælges til forbrug på dette lands hjemmemarked eller til andre lande, herunder Fællesskabet, eller

b) den beregnede værdi af samme vare i et tredjeland med markedsøkonomi, eller

c) såfremt hverken kriterium a) eller b) udgør et egnet grundlag, den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales i Fællesskabet for samme vare.

10. Sermes gør gældende, at Rådet ikke kunne fastsætte den normale værdi af de indførte motorer på grundlag af de jugoslaviske producenters salgspriser på hjemmemarkedet [kriterium a)], men skulle have fastsat den under hensyn til de priser, der betales i Fællesskabet [kriterium c)].

11. I mit forslag til afgørelse i de direkte søgsmål har jeg allerede anført, at Rådet lovligt kunne fastsætte den normale værdi på grundlag af de jugoslaviske producenters salgspriser på hjemmemarkedet. Det var derfor med føje, at fællesskabsinstitutionerne ikke fastsatte den normale værdi på grundlag af de priser, der betales i Fællesskabet. Dette kriterium skal nemlig kun anvendes, såfremt hverken priserne eller den beregnede værdi som fastslået efter kriterierne i litra a) og b) i artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 2176/84 udgør et egnet grundlag.

— *Konstateringen af skaden*

12. Sermes har anført, at institutionerne ikke har bevist, at fællesskabsproducenterne har lidt skade som følge af indførslerne af elektriske motorer.

I mit forslag til afgørelse i direkte søgsmål har jeg allerede taget stilling til spørgsmålet om skaden. Jeg har herved anført, at Rådet, når henses til samtlige de skadeforvoldende faktorer, som Kommissionen har undersøgt (punkt 18-33 i betragtningerne til den midlertidige forordning nr. 3019/86) og til Rådets egen bedømmelse (punkt 17-32 i betragtningerne til den endelige forordning nr. 864/87), ikke havde overskredet sit skøn, da det konkluderede, at indførslerne med oprindelse i statshandelslandene havde påført fællesskabsproducenterne væsentlig skade.

Sermes har kun fremført ét nyt argument vedrørende bedømmelsen af spørgsmålet om skaden. Det vedrører det vareudvalg, der er lagt til grund med henblik på opgørelsen af skaden. I betragtning af det store antal mo-

torer, som proceduren omfattede (flere end 64 typer), udvalgte Kommissionen nemlig seks motortyper inden for den i Fællesskabet mest solgte kategori, navnlig med henblik på at fastsætte skadens omfang i forbindelse med prisen (jfr. ellevte betragtning til forordning nr. 3019/86). Rådet har lagt samme udvalg til grund.

Sermes anfører, at dette udvalg ikke er repræsentativt, for så vidt angår selskabets egne salg i Frankrig af motorer med oprindelse i Den Tyske Demokratiske Republik. Forholdet er, anfører Sermes, at de af selskabet indførte motorer sælges til en anden kundekreds end de store fællesskabsproducenters, og at der ikke er nogen årsagssammenhæng mellem indførslerne fra Den Tyske Demokratiske Republik og fællesskabsproducenternes tab.

13. I mit forslag til afgørelse i direkte søgsmål har jeg gjort gældende, at Rådet fastslog omfanget af skaden for fællesskabsproducenterne rigtigt, idet det tog hensyn til virkningen af hele dumpingimporten af elektriske motorer med oprindelse i de syv statshandelslande. Det er herefter ikke nødvendigt at undersøge, om det typeudvalg, som fællesskabsinstitutionerne baserede sig på, var repræsentativt for indførslerne fra et enkelt af de omhandlede lande. Anbringendet om udvalget ville alene være relevant, såfremt det skulle vise sig, at dette udvalg ikke var repræsentativt for importen som helhed. Efter de oplysninger, der foreligger for Domstolen, er der intet grundlag for en påstand herom.

Tredje anbringende: magtfordrejning

14. Sermes anfører, at den endelige forordning er behæftet med magtfordrejning, eftersom institutionerne har ladet sig bestemme ikke af Fællesskabets interesse, men af ønsket om sektorbeskyttelse for en erhvervsgren i Fællesskabet, især franske producenter.

15. Ifølge Domstolens faste praksis [11] kan en beslutning ikke anses som udtryk for magtfordrejning, medmindre det af objektive, relevante og indbyrdes samstemmende omstændigheder fremgår, at den tjener til at fremme andre formål end de angivne. Jeg bemærker i så henseende, at forordning nr. 2176/84 netop skal gøre det muligt for institutionerne at træffe foranstaltninger med henblik på beskyttelse af de fællesskabsproducenter, der lider væsentlig skade som følge af dumpingimport af lignende varer. I henhold til forordningens artikel 12, stk. 1, kan en antidumpingtold dog kun pålægges, såfremt det af hensyn til Fællesskabets interesser findes påkrævet, at Fællesskabet griber ind. I punkt 33-35 i betragtningerne til den endelige forordning nr. 864/87, der følger punkt 34-38 i betragtningerne til den midlertidige forordning nr. 3019/86, har Rådet angivet de forhold, der efter Rådets opfattelse viste, at det af hensyn til Fællesskabets interesser var påkrævet at indføre en beskyttelsesforanstaltning. Sermes har for sit vedkommende blot fremsat diverse påstande, men ikke underbygget dem nærmere.

11 — Jfr. blandt andet dom af 4. juli 1989, Kerzmann mod Revisionsretten, retsmøderapporten, punkt 2 (198/87, Sml. s. 2083).

På grundlag af de oplysninger, der foreligger for Domstolen, kan den derfor ikke efter min mening statuere magtfordrejning.

Fjerde anbringende: tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og manglende begrundelse

16. Sermes hævder, at begrundelsen for forordning nr. 864/87 i en række henseender ikke giver Domstolen fornødent grundlag for at udøve sin prøvelsesret.

17. Jeg skal hertil bemærke, at efter Domstolens faste praksis [12] skal den begrundelse, som kræves i henhold til Traktatens artikel 190, klart og utvetydigt angive de betragtninger, som er lagt til grund af den EF-institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, dels således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret.

Efter min opfattelse er disse krav opfyldt i sagen her i de henseender, som appellanten i hovedsagen har anført:

— for så vidt angår klagen fra Gimelec, ved fjerde betragtning til forordning nr. 864/87;

— for så vidt angår typeudvalget, ved den nævnte forordnings ottende betragtning, der henviser til ellevte betragtning til den midlertidige forordning nr. 3019/86;

— med hensyn til skaden ved nævnte forordnings punkt 17-32 i betragtningerne.

Femte anbringende: tilsidesættelse af artikel 7 i forordning nr. 2176/84 og af retten til kontradiktion

18. Bortset fra de anbringender, der vedrører de faser, der gik forud for udstedelsen af den midlertidige forordning nr. 3019/86, indeholder det femte anbringende det ene argument, at institutionerne har tilsidesat artikel 7 i forordning nr. 2176/84 og retten til kontradiktion ved ikke at lade Sermes mødes med klagerne.

Jeg bemærker i denne forbindelse, at Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 6, i forordning nr. 2176/84 efter anmodning giver de direkte berørte parter lejlighed til at mødes. Efter min mening skal begrebet »direkte berørte parter« tillægges samme indhold, som Domstolen giver begrebet ved spørgsmålet om afvisning af et annullationssøgsmål vedrørende en antidumpingforordning. Som jeg har nævnt i punkt 3, fandt Domstolen, at den forordning, som Sermes havde anfægtet, ikke berørte selskabet direkte og individuelt. Sermes har i øvrigt ikke bevist, at det havde anmodet om et møde.

Sjette anbringende: tilsidesættelse af princippet om ligebehandling

19. Sermes anfører endelig, at Den Tyske Demokratiske Republiks udførsler til Forbundsrepublikken Tyskland fortsat kan gennemføres til den salgspris, der anvendtes ved

12 — Jfr. blandt andet dom af 7. maj 1987, Nachi Fujikoshi, præmis 39 (255/84, Sml. s. 1861).

ikrafttrædelsen af forordning nr. 864/87. Sermes nævner ikke hjemmelen herfor. Selskabet gør blot gældende, at forordningen under disse omstændigheder behandler sammenlignelige forhold forskelligt og krænker ligebehandlingsprincippet.

Den af Sermes nævnte situation udspringer af »protokol vedrørende den tyske indenrigshandel og de dermed forbundne problemer« af 25. marts 1957, som er knyttet til EØF-Traktaten. Protokollens afsnit 1 lyder som følger:

»Da samhandelen mellem de tyske områder, for hvilke Forbundsrepublikken Tysklands grundlov gælder, og de tyske områder, på hvilke denne grundlov ikke finder anvendelse, er en del af den tyske indenrigshandel, kræver Traktatens anvendelse i Tyskland ingen ændring af den bestående ordning for denne handel.«

Domstolen har allerede fastslået, at den nævnte bestemmelse fritager Forbundsrepublikken Tyskland for at anvende fællesskabsrettens regler på den tyske indenrigshandel [13].

Det følger af det anførte, at Forbundsrepublikken Tyskland lovligt kan undlade at anvende forordning nr. 864/87 på udførsler fra Den Tyske Demokratiske Republik.

Forslag til besvarelse

20. Sammenfattende foreslår jeg, at Domstolen besvarer det præjudicielle spørgsmål som følger:

»Gennemgangen af Rådets forordning (EØF) nr. 864/87 af 23. marts 1987 i lyset af fællesskabsretten, navnlig Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af den nævnte forordning.«

13 — Jfr. domme af 1. oktober 1974, Norddeutsches Vieh- und Fleischkontor (14/74, Sml. s. 899), af 27. september 1979, Geflügelschlachterei Freystadt (23/79, Sml. s. 2789), og af 21. september 1989, Schäfer Shop (12/88, Sml. s. 2937).